

Sygnatura akt VI Ka 752/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **16 grudnia 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Bożena Żywiół

Sędziowie SSO Kazimierz Cieślukowski

SSO Marcin Schoenborn (spr.)

Protokolant Natalia Skalik-Paś

przy udziale Janusza Smagi

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2014 r.

sprawy **A. P., syna P. i E.**

ur. (...) w Ś.

oskarżonego z art. 279§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 23 maja 2014 r. sygnatura akt VI K 233/12

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk

uchyla wyrok w zaskarżonej części i sprawę A. P. o zarzucone mu czyny przekazuje Sądowi Rejonowemu w Rudzie Śląskiej do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt VI Ka 752/14

UZASADNIENIE

Ł. R. i A. P. zostali oskarżeni o to, że:

I. w dniu 29 czerwca 2011 r. w R. na ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, dokonali włamania poprzez wybicie szyby w drzwiach, a następnie zaboru w celu przywłaszczenia samochodu marki S. (...) nr rej. (...), o wartości 1200 złotych na szkodę H. M., przy czym Ł. R. zarzuconego czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk i art. 174 § 2 kk przy zast. art. 11 § 2 kk wyrokiem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 15 marca 2005 roku (sygn. II K 279/04) na karę jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, której wykonanie zarządzono postanowieniem Sądu Rejonowego w Chorzowie z dnia 6 lutego 2009 roku (sygn. X Ko 1631/08), a która została objęta karą łączną 4 lat pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Chorzowie z dnia 22 czerwca 2011 roku (sygn. II K 301/10) i którą odbywał w okresie od 7 listopada 2003 roku do 8 listopada 2003 roku, od 14 września 2004

roku do 14 września 2011 roku, od 29 sierpnia 2008 roku do 21 maja 2009 roku, od 24 maja 2010 roku do 30 sierpnia 2010 roku, tj. A. P. o czyn z art. 279 § 1 kk, a Ł. R. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

II. w dniach pomiędzy 29 a 30 czerwca 2011 r. w C. na ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, dokonali włamania poprzez wyłamanie zamka w drzwiach, a następnie zaboru w celu przywłaszczenia samochodu marki F. (...) nr rej. (...), o wartości 2500 złotych na szkodę J. W., przy czym Ł. R. zarzuconego czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk i art. 174 § 2 kk przy zast. art. 11 § 2 kk wyrokiem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 15 marca 2005 roku (sygn. II K 279/04) na karę jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, której wykonanie zarządził postanowieniem Sądu Rejonowego w Chorzowie z dnia 6 lutego 2009 roku (sygn. X Ko 1631/08), a która została objęta karą łączną 4 lat pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Chorzowie z dnia 22 czerwca 2011 roku (sygn. II K 301/10) i którą odbywał w okresie od 7 listopada 2003 roku do 8 listopada 2003 roku, od 14 września 2004 roku do 14 września 2011 roku, od 29 sierpnia 2008 roku do 21 maja 2009 roku, od 24 maja 2010 roku do 30 sierpnia 2010 roku, tj. A. P. o czyn z art. 279 § 1 kk, a Ł. R. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Nadto Ł. R. został oskarżony o to, że:

III. w okresie pomiędzy 10 a 24 czerwca 2011 roku w K. na ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, dokonał włamania poprzez wyłamanie zamka w drzwiach, a następnie zaboru w celu przywłaszczenia samochodu marki F. (...) nr rej. (...), o wartości 1800 złotych na szkodę P. H., przy czym Ł. R. zarzuconego czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk i art. 174 § 2 kk przy zast. art. 11 § 2 kk wyrokiem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 15 marca 2005 roku (sygn. II K 279/04) na karę jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, której wykonanie zarządził postanowieniem Sądu Rejonowego w Chorzowie z dnia 6 lutego 2009 roku (sygn. X Ko 1631/08), a która została objęta karą łączną 4 lat pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Chorzowie z dnia 22 czerwca 2011 roku (sygn. II K 301/10) i którą odbywał w okresie od 7 listopada 2003 roku do 8 listopada 2003 roku, od 14 września 2004 roku do 14 września 2011 roku, od 29 sierpnia 2008 roku do 21 maja 2009 roku, od 24 maja 2010 roku do 30 sierpnia 2010 roku, tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

IV. w miesiącu czerwcu 2011 roku w C., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, dokonał włamania poprzez wyłamanie zamka w drzwiach, a następnie zaboru w celu przywłaszczenia samochodu marki F. (...) nr rej. (...), o wartości 800 złotych na szkodę M. i J. P., przy czym Ł. R. zarzuconego czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk i art. 174 § 2 kk przy zast. art. 11 § 2 kk wyrokiem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 15 marca 2005 roku (sygn. II K 279/04) na karę jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, której wykonanie zarządził postanowieniem Sądu Rejonowego w Chorzowie z dnia 6 lutego 2009 roku (sygn. X Ko 1631/08), a która została objęta karą łączną 4 lat pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Chorzowie z dnia 22 czerwca 2011 roku (sygn. II K 301/10) i którą odbywał w okresie od 7 listopada 2003 roku do 8 listopada 2003 roku, od 14 września 2004 roku do 14 września 2011 roku, od 29 sierpnia 2008 roku do 21 maja 2009 roku, od 24 maja 2010 roku do 30 sierpnia 2010 roku, tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

V. w miesiącu czerwcu 2011 roku w R., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia samochodu marki P. o wartości 300 zł na szkodę E. G., przy czym Ł. R. zarzuconego czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk i art. 174 § 2 kk przy zast. art. 11 § 2 kk wyrokiem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 15 marca 2005 roku (sygn. II K 279/04) na karę jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, której wykonanie zarządził postanowieniem Sądu Rejonowego w Chorzowie z dnia 6 lutego 2009 roku (sygn. X Ko 1631/08), a która została objęta karą łączną 4 lat pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Chorzowie z dnia 22 czerwca 2011 roku (sygn. II K 301/10) i którą odbywał w okresie od 7 listopada 2003 roku do 8 listopada 2003 roku, od 14 września 2004 roku do 14 września 2011 roku, od 29 sierpnia 2008 roku do 21 maja 2009 roku, od 24 maja 2010 roku do 30 sierpnia 2010 roku, tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

VI. w miesiącu czerwcu 2011 roku w R., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia samochodu marki P., o wartości 300 zł na szkodę B. P., przy czym Ł. R. zarzuconego czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk i art. 174 § 2 kk przy zast. art. 11 § 2 kk wyrokiem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 15 marca 2005 roku (sygn. II K 279/04) na karę jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, której wykonanie zarządzono postanowieniem Sądu Rejonowego w Chorzowie z dnia 6 lutego 2009 roku (sygn. X Ko 1631/08), a która została objęta karą łączną 4 lat pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Chorzowie z dnia 22 czerwca 2011 roku (sygn. II K 301/10) i którą odbywał w okresie od 7 listopada 2003 roku do 8 listopada 2003 roku, od 14 września 2004 roku do 14 września 2011 roku, od 29 sierpnia 2008 roku do 21 maja 2009 roku, od 24 maja 2010 roku do 30 sierpnia 2010 roku, tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej wyrokiem z dnia 23 maja 2014 r. sygn. akt VI K 233/12 orzekł, że:

1. uznaje oskarżonego A. P. za winnego popełnienia zarzuczanych mu czynów opisanych w punktach I i II części wstępnej wyroku przyjmując, iż czynów tych dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw to jest przestępstwa z art. 279 § 1 kk i za to na mocy art. 279 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk skazuje go na karę 1 roku pozbawienia wolności;

2. na mocy art. 69 § 1 i § 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesza oskarżonemu A. P. wykonanie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 2 lata;

3. uznaje oskarżonego Ł. R. za winnego popełnienia zarzuczanych mu czynów opisanych w punktach od I do IV części wstępnej wyroku przyjmując, iż czynów tych dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw oraz przyjmując, iż zarzuczanych mu czynów dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Chorzowie z dnia 22 czerwca 2011 r. (sygn. II K 301/10) obejmującego wyroki:

- Sądu Rejonowego w Chorzowie z dnia 17 sierpnia 2004 r. sygn akt II K 982/03, którym został skazany na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 279 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk,
- Sądu Rejonowego w w R. z dnia 15 marca 2005 roku sygn. II K 279/04, którym został skazany na karę jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, której wykonanie zarządzono postanowieniem Sądu Rejonowego w Chorzowie z dnia 6 lutego 2009 r. (sygn. X Ko 1631/08) za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk i art. 174 § 2 kk przy zast. art. 11 § 2 kk,
- Sądu Rejonowego w Chorzowie z dnia 30 czerwca 2005 r. sygn akt II K 361/05, którym został skazany na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, której wykonanie zarządzono postanowieniem Sądu Rejonowego w Chorzowie z dnia 30 stycznia 2009 r. (sygn. X Ko 1629/08) za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk i art. 174 § 2 kk przy zast. art. 11 § 2 kk,
- Sądu Rejonowego w Chorzowie z dnia 15 czerwca 2007 r. sygn akt II K 410/05, którym został skazany na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 279 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk,

którą to karę łączną odbywał w okresie 7 listopada 2003 r. do 8 listopada 2003 r., od 14 września 2004 r. do 14 września 2004 r., od 29 sierpnia 2008 r. do 21 maja 2009 r., od 24 maja 2010 r. do 30 sierpnia 2010 r., tj. przestępstwa z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 i za to na mocy art. 279 § 1 kk. w zw. z art. 91 § 1 kk i art. 33 § 2 kk skazuje go na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności i na karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 10 złotych;

4. na mocy art. 69 § 1 i § 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesza oskarżonemu Ł. R. wykonanie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 5 lat;

5. na mocy art. 73 § 1 kk oddaje oskarżonego Ł. R. w okresie próby pod dozór kuratora;

6. uznaje oskarżonego Ł. R. za winnego tego, że:

- w miesiącu czerwcu 2011 roku w R., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia samochodu marki P., o wartości 300 zł na szkodę E. G.,
- w miesiącu czerwcu 2011 roku w R., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia samochodu marki P., o wartości 300 zł na szkodę B. P.,

tj. wykroczeń z art. 119 § 1 kw i za to na mocy art. 119 § 1 kk w zw. z art. 9 § 2 kw i art. 24 § 1 i § 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 400 złotych;

7. na mocy art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza oskarżonemu Ł. R. zatrzymanie od dnia 30 czerwca 2011 r. do dnia 2 lipca 2011 r. przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny i uznaje, że została ona wykonana co do 6 stawek;

8. na mocy art. 230 par. 1 kpk orzeka zwrot przedmiotów opisanych w wykazie dowodów rzeczowych na k. 526 akt sprawy pod poz. 108,

9. na mocy art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. W. (1) kwotę 1.176,00 zł + 23% VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu A. P. z urzędu;

10. na podstawie art. 119 § 1 kpw, art. 626 § 1 kpk, 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 3 i 4 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza na rzecz Skarbu Państwa:

- od oskarżonego A. P. kwotę 1.220 zł tytułem wydatków i opłatę w kwocie 180,00 zł,
- od oskarżonego Ł. R. kwotę 1.220 zł tytułem wydatków i opłatę w kwocie 400,00 zł,

oraz zwalnia oskarżonych od ponoszenia pozostałych kosztów postępowania obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku złożył jedynie obrońca oskarżonego A. P., zatem bez zaskarżenia uprawomocnił się on w stosunku do oskarżonego Ł. R..

Obrońca A. P. zaskarżając orzeczenie na korzyść tego oskarżonego w całości (tak co do winy i kary), oczywiście w zakresie rozstrzygnięć dotyczących reprezentowanej strony, zarzucił mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść polegający na błędnym uznaniu, że oskarżony świadomie, działając umyślnie i z zamiarem bezpośrednim dopuścił się przypisywanego mu przestępstwa mimo iż on sam się do tego nigdy nie przyznał, a materiał dowodowy nie daje podstaw do takiego przyjęcia, zwłaszcza że głównym źródłem dowodowym w sprawie są zeznania współoskarżonego Ł. R. i świadka A. W. (2), a żaden z nich nie przyznał, że tłumaczył A. P. na czym ma polegać jego praca, zaś okoliczności dokonywania czynów zabronionych dawały podstawy do błędnego przekonania oskarżonego A. P. o ich legalności,-

2. naruszenie prawa procesowego mogące mieć wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

- art. 4 kpk polegające na uwzględnieniu wyłącznie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, zaś pominięcie okoliczności przemawiających na jego korzyść, przede wszystkim tego, że jak przyznał A. W. (2), ani on ani współoskarżony nigdy nie tłumaczył A. P., czy zabierane przez nich samochody są kradzione, czy też nie, dodatkowo sposób dokonywania kradzieży, tj. zabieranie samochodów na lawety przy świadkach nie wskazywał na to, iż dochodziło do kradzieży i mogło wprowadzić oskarżonego A. P. w uzasadniony okolicznościami faktycznymi błąd,

- art. 5 § 2 kpk polegające na nie rozstrzygnięciu na korzyść oskarżonego niedających się usunąć wątpliwości i uznanie A. P. winnym zarzucanego mu przestępstwa bez dostatecznej podstawy w zgromadzonym materiale dowodowym,
- art. 7 kpk polegające na przekroczeniu zasad swobodnej oceny dowodów poprzez ocenę niektórych dowodów bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, a to szczególnie poprzez odmówienie waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego złożonym w postępowaniu przed Sądem oraz uznanie za w pełni wiarygodne zeznań współoskarżonego.

Z powołaniem się zaś na te zarzuty wniósł obrońca o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku (zapewne w stosunku do A. P.) i przekazanie sprawy (zapewne tego oskarżonego o zarzucane mu czyny) do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Rudzie Śląskiej

Sąd Okręgowy w Gliwicach zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy okazała się na tyle zasadną, że koniecznym stało się uchylenie wyroku w zaskarżonej części, a więc w stosunku do A. P. i przekazanie sprawy tego oskarżonego o zarzucane mu czyny do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Rudzie Śląskiej jako rzeczowo i miejscowo właściwemu.

Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, iż rozstrzygnięcie skazujące tego oskarżonego za zarzucane mu kradzieże z włamaniem do samochodów, których miał się dopuścić we współsprawstwie z dwiema innymi ustalonymi osobami, zapadło bez poddania wszechstronnej i wnikliwej ocenie całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, z pominięciem przy tym jego części, w konsekwencji czego już tylko z tego względu z ustalonym przez Sąd Rejonowy stanem faktycznym, wedle którego w kradzieżach S. (...) na szkodę H. M. oraz F. (...) na szkodę J. W., którym towarzyszyło pokonanie zabezpieczeń tych pojazdów, miał też w pełni świadomie uczestniczyć A. P., nie sposób się było zgodzić.

W sprawie nie można jednak kwestionować, iż obiektywne zaangażowanie oskarżonego w popełnienie zarzucanych mu czynów wynikało z tego, iż skorzystał on z oferty Ł. R. i A. W. (2), którzy zaproponowali mu zarobek, a jak się miało okazać, chodziło o uczestniczenie w przewożeniu aut lawetą na złomowisko oraz w ich tam rozbiórkę, kiedy zatrudniony tam A. J. nie godził się już na złomowanie całych pojazdów. Owa propozycja miała zaś paść, gdy w/w mężczyźni odpowiedzieli na ofertę sprzedaży przez oskarżonego należącego do niego samochodu marki P., który ostatecznie nabyli za kwotę 300 złotych. Okoliczności te bezsprzecznie wynikają ze zgodnych wyjaśnień oskarżonego i Ł. R. oraz zeznań i wyjaśnień A. W. (2), nadto korespondujących z nimi zeznań A. J., a żaden inny dowód im nie przeczył.

Oskarżony uważał, iż uczestniczy w legalnej działalności Ł. R. i A. W. (2) polegającej na skupowaniu aut za niewielkie kwoty celem ich złomowania dla zarobku. Twierdził przy tym, że nigdy nie był świadkiem pokonywania zabezpieczeń pojazdów.

Sąd Rejonowy w te zapewnienia oskarżonego nie uwierzył, albowiem z relacji R. i W. miało wynikać, że A. P. musiał sobie zdawać sprawę, że włamywali się oni do przedmiotowych aut, a mimo to bez jakichkolwiek obiekcji aktywnie uczestniczył w przewożeniu w ich na złomowisko oraz w ich rozbiórkę. Wprawdzie obaj mężczyźni mieli nie informować oskarżonego o dokonywanych kradzieżach, jak też on sam miał się o nic nie pytać, nie mniej wedle A. W. (2) powinien się być on zorientować, że bierze udział w nielegalnej działalności, skoro widział wybijanie szyby w S., nawet był przy tym, ponadto zamki otwierało się śrubokrętem, co też potwierdził Ł. R.. Jednocześnie zdaniem Sądu Rejonowego R. i W. zaprzeczyli twierdzeniu oskarżonego, jakoby w przypadku S. miał być on wysłany pod wskazany mu adres celem zapytania się o sprzedaż auta, a pod jego nieobecność musiały być przełamane zabezpieczenia pojazdu, gdyż jak wrócił był on już wciągany na lawetę.

Sąd Rejonowy analizując i poddając ocenie zgromadzony materiał dowodowy pominął jednak szereg wynikających z niego okoliczności. Ich uwzględnienie, zdaniem Sądu odwoławczego, już tak jednoznacznie krytycznie na wyjaśnienia oskarżonego nie pozwalało spojrzeć.

Ze znajdujących potwierdzenie w innych dowodach relacji R. i W. wynikało przecieź, że ukradli celem zełomowania, włamując się też, wiele więcej aut, niż tylko przedmiotowe S. (...) i F. (...). Mieli też legalnie kupować auta w takim celu. Każdorazowo chodziło zaś o pojazdy, których wygląd miał przynajmniej sprawiać wrażenie, iż nikt się nimi nie interesuje. W przypadku w/w S. i F. ich właściciele potwierdzili zaś, iż od dłuższego czasu, nawet dwóch lat, auta te nie były użytkowane, uważali nadto, że pozostawały zabezpieczone przed dostępem osób do tego niepowołanych.

Oskarżony twierdził też, iż uczestniczył w opisanym wyżej procederze zełomowania w odniesieniu do dwóch innych pojazdów, a mianowicie w dniu 29 czerwca 2011 r. O. (...) oraz w dniu 30 czerwca 2011 r. V. (...) ze Ś.. Zaangażowanie oskarżonego w zełomowanie O. (...) potwierdził Ł. R., natomiast relacje W. nie mogły temu przeczyć, skoro wypowiadał się on jedynie ogólnikowo o tym pojeździe. Odnośnie V. (...) oskarżony podnosił natomiast, iż widział kluczyki do tego pojazdu, a także jego dowód rejestracyjny, czemu nie sposób zaprzeczyć, nawet jeśli na okoliczność tego pojazdu nie wypowiadali się wyraźnie R. i W., skoro w miejscu zamieszkania tego ostatniego podczas przeszukania ujawniono umowę kupna sprzedaży z dnia 29 czerwca 2011 r. dot. samochodu V. (...) nr rej (...) oraz dowód rejestracyjny tego pojazdu (k. 50), a na złomowisku stwierdzono pozostawienie owego auta, który nie był zgłoszony jako utracony (k. 15v).

Dalej zauważyć należy, że wedle oskarżonego pierwszym złomowanym z jego udziałem autem był wspomniany O. (...), kolejnym F. (...), a jako ostatnia w dniu 29 czerwca 2011 r. na złomowisko trafić miała S. (...). Potwierdził to Ł. R., wskazując, iż właśnie w takiej kolejności auta te były kradzione (k. 112). Nie zaprzeczył zaś temu A. W. (2), choć akurat wydaje się, iż nie wypowiadał się on na tą okoliczność, nawet podczas przesłuchania przed Prokuratorem, kiedy wspominał, iż oprócz S. były dwa „następne” samochody, zapewne mając na myśli dwa inne pojazdy (k. 143). Ponadto z zeznań H. M. i J. W. – właścicieli odpowiednio S. (...) i F. (...) – nie wynikało, aby tak jak to przyjął Sąd Rejonowy, w pierwszej kolejności doszło do kradzieży S. w R., a dopiero później w C. skradziono owego F..

Już tylko z tego względu nie mógł być zatem przekonującym ten fragment wyводу Sądu Rejonowego, w którym na podstawie przywołanych przez A. W. (2) okoliczności włamania do S. (...), dowodził konieczności uświadomienia sobie przez oskarżonego, że wcześniej uczestniczył w kradzieży z włamaniem do F. (...).

Co więcej, Sąd Rejonowy zbagatelizował jeszcze inne okoliczności wynikające z relacji R. i W., które świadczyły na korzyść oskarżonego.

Ł. R. tak w postępowaniu przygotowawczym, jak i przed Sądem konsekwentnie zapewniał, że A. P. nie wiedział, że w rzeczywistości uczestniczy w kradzieżach z włamaniem (k. 140, 749v).

Także A. W. (2) w postępowaniu przygotowawczym twierdził, że oskarżony tego nie wiedział, a jedynie mógł się domyślić, gdyż był przy nim, kiedy wybijał szybę w S. (...) (k. 143). Wynikało z nich zatem, że oskarżony się jednak nie zorientował w nielegalności działań, co niekoniecznie musiało być dziwnym w ustach A. W. (2). Wedle niego do F. (...) i O. (...) się miał bowiem nie włamywać, gdyż auta były otwarte, O. nawet miał nie mieć zamka w drzwiach (k. 121, 143). Jeśli zaś chodzi o S., to też być miała ona otwarta, a powodem wybicia szyby miał być fakt późniejszego zablokowania się drzwi (k. 121v). Poza tym przed Sądem W. już jedynie jako świadek twierdził, że oskarżony z początku myślał, że są to legalne samochody, a po przywołaniu okoliczności związanych z wybicciem szyby w S. i ogólnym powołaniu się na otwieranie aut śrubokrętem, nie twierdząc, że widział to A. P., dopowiedział też, iż nie wie, co on jednak w związku z tym wszystkim myślał (k. 825).

Tymczasem Ł. R. twierdził najpierw, iż wszystkie te auta otwierał W. śrubokrętem (k. 111-112). Wprawdzie podczas eksperymentu procesowego przyznał, że w S. została wybita szyba (k. 113v), nie mniej jego wyjaśnień złożonych podczas tej czynności Sąd Rejonowy nie wprowadził do ujawnionego materiału dowodowego poprzez ich odczytanie

w trybie art. 389 § 1 kpk (k. 789v), czy choćby poprzez ujawnienie dokumentu, jakim jest protokół eksperymentu procesowego (k. 939-939v). I tak jednak R. nie twierdził, że oskarżony był świadkiem wybicia szyby, a wyraźnie zapytany nie wiedział też, czy widział on, jak W. otwierał auta śrubokrętem (k. 140v). Przyznał się też podczas jednego z kolejnych przesłuchań, iż nie pamięta, które z samochodów były otwarte w momencie kradzieży, zaznaczył jednak, że ich część była otwarta (k. 171).

Daleko idącym uproszczeniem Sądu Rejonowego było też jego przekonanie, iż R. i W. zaprzeczyli sytuacji z udaniem się przez oskarżonego pod wskazany mu adres celem wypytania o sprzedaż S.. Zdaniem Sądu odwoławczego treść ich relacji wskazuje jedynie, iż na temat tej sytuacji się nie wypowiedzieli. Niekoniecznie musi to jednak oznaczać, iż nie miała ona w ogóle miejsca, tym bardziej że W. wypowiadał się, tak w postępowaniu przygotowawczym, jak i przed Sądem, dość ogólnikowo, a nikt mu, podobnie R., nie zadał pytania co do owej okoliczności wynikającej przecież już z pierwszego przesłuchania w charakterze podejrzanego A. P., wcześniejszego względem czynności z nimi wykonywanych. Poza tym zeznania H. M. wskazywały, iż R. i W. nim jeszcze do pomocy przybrali sobie oskarżonego próbowali legalnie zakupić od tego pokrzywdzonego należącą do niego S. (...).

Zauważenia też wymaga, iż ani R., ani W., jak też osoby pracujące na złomowisku (D. R., K. J.) nie twierdziły, by oskarżony miał możliwość zorientować się w cenie uzyskiwanej za sprzedaż złomowanych aut. Samemu miał zaś otrzymać za swoją pracę w dniu 29 czerwca 2011 r. jedynie 90 złotych (k. 84). Wiedział też jedynie, że usuwane z nich były tablice rejestracyjne, które były chowane do bagażnika F. (...), którym poruszali się R. i W.. Ci nie twierdzili z kolei, aby oskarżony znał dalsze losy tych tablic. Okoliczność ta świadczyłaby zaś bezpośrednio jedynie o tym, że przed ze złomowaniem aut nie były one wyrejestrowywane, co jest przecież działaniem zgodnym z prawem (por. art. 79 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym).

Tego wszystkiego Sąd Rejonowy nie poddał analizie i ocenie, a nie sposób kategorycznie wskazywać na pełną świadomość oskarżonego odnośnie tego, w czym miał faktycznie uczestniczyć, tak w przypadku F. (...), jak i S. (...), li tylko na tej podstawie, że rzeczywiście niedorzecznym wydawać się powinna jego bierność na wciąganie tego drugiego z pojazdów na lawetę pomimo uświadamiania sobie, że zleconych mu czynności zmierzających do zakupu auta nie zrealizował. Nie dostrzegał w tym niczego nielegalnego, a jednocześnie wiedział, że R. i W. mieli złomować jedynie auta wcześniej przez siebie kupione. Choć można sobie też wyobrazić, że skoro nikogo miał nie zastać pod wskazanym mu adresem, to może w międzyczasie podczas jego nieobecności kwestia zakupu auta się dokonała. Wypadałoby to jednak też wcześniej wyjaśnić, gdy wybicie szyby w S. (...) nawet wedle wyjaśnień A. W. (2) z postępowania przygotowawczego nie przedstawiało się tak jednoznacznie, jak chciał je widzieć Sąd Rejonowy.

Nie zastanowiło też Sądu Rejonowego, iż wiele wskazuje, że przeciwko A. P. nie skierowano oskarżenia związanego z O. (...) ze Ś.. Sąd I instancji w aktach sprawy miał informację, iż postępowanie w tym zakresie prowadzone było przez Policję w S. (k. 487). Tymczasem z uzyskanego odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Chorzowie z dnia 19 września 2012 r. w sprawie IX K 214/12 (k. 928-930) wynikałoby, że o włamanie do tego O. (...) i jego kradzież oskarżony został Ł. R., który czynu tego miał się dopuścić we współsprawstwie z inną osobą, nie zaś z innymi osobami. Na współdziałanie z jedną osobą, którą zapewne był A. W. (2), wskazywało też samo rozstrzygnięcie tamtego sądu. Jednocześnie na ten moment nie sposób zbyt wielkiej wagi przywiązywać do ustalonej w tamtym postępowaniu na dzień 30 czerwca 2011 r. daty kradzieży tegoż O. (...), a wskazującej, iż zdarzenie to względem kradzieży F. (...) i S. (...) było późniejszym, zatem i sugerującej, że oskarżony i R. mogli co najmniej mylić się przedstawiając inną kolejność owych zdarzeń, kiedy z akt niniejszego postępowania bezsprzecznie wynika, że A. P. w pobliżu skupu złomu, na którym znajdował się ze złomowany wspomniany O. (...), został zatrzymany wprawdzie w dniu 30 czerwca 2011 r., nie mniej już o godz. 10:20 (k. 18), można zaś sobie wyobrazić, iż właściciel skradzionego O. fakt ten ujawnił dopiero w dniu 30 czerwca 2011 r., podobnie jak J. W. kradzież należącego do niego F. (...).

Zgodzić należało się więc ze skarżącym obrońcą w tym, że zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego A. P. zapadł z obrazą art. 4 kpk i art. 7 kpk, mającą wpływ na jego treść, skutkującą bowiem ustaleniami faktycznymi, których nie sposób traktować jako niebudzące wątpliwości. Jest zaś oczywistym, że przypisanych oskarżonemu czynów dopuścić się można jedynie z zamiarem bezpośrednim kierunkowym, a więc w pełni uświadamiając sobie wszystkie istotne z

punktu widzenia znamion przedmiotowych określonych w art. 279 § 1 kk okoliczności ich popełnienia. Nie wystarcza do tego przewidywanie występowania tych okoliczności i godzenie się na ich zaistnienie.

Jednocześnie Sąd Okręgowy widząc potrzebę i możliwość pogłębienia postępowania dowodowego, za przedwczesny w myśl art. 436 kpk uznał zarzut obrazy art. 5 § 2 kpk, jak też za niezasadny ocenił wniosek obrońcy o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie A. P., kiedy w granicach oskarżenia rozważaną musiałaby być również kwestia zrealizowania przez niego choćby nieumyślnie znamion paserstwa. Dlatego też uchylił orzeczenie w tym zakresie, a sprawę tego oskarżonego przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Rejonowy w dalszym postępowaniu w zakresie mu przekazanym celem wyjaśnienia przede wszystkim kwestii stanu świadomości oskarżonego zobowiązany będzie do przeprowadzenia pełnego postępowania dowodowego w odniesieniu do obu zarzucanych mu czynów. Przesłucha go więc dokładnie, a w charakterze świadków Ł. R. i A. W. (3). Postara się w toku tych czynności wyjaśnić występujące w ich dotychczasowych relacjach rozbieżności i niejasności. Ł. R. wypyta przy tym na okoliczność oświadczenia z dnia 28 czerwca 2011 r. dot. przedmiotowego F. (...), które zostało przy nim ujawnione po zatrzymaniu w dniu 30 czerwca 2011 r. (k. 27v), a w szczególności na okoliczność jego treści (z niewiadomych przyczyn nie zostało dołączone do akt postępowania) oraz tego, czy było ono okazywane oskarżonemu, względnie czy i kiedy miał on możliwość się z nim zapoznać. Dodatkowo przesłucha laweciarza, na którego dane wskazuje notatka urzędowa na k. 409, wyjaśniając na początku tej czynności, czy przeciwko niemu toczyło się, bądź toczy postępowanie związane z jego zaangażowaniem w przewóz następnie złomowanych akt, a to celem ustalenia, czy zachodzą okoliczności wymienione w art. 182 § 3 kpk. W razie poczynienia w tym zakresie pozytywnych ustaleń dołączy akta tej sprawy, jak też akta postępowania sprawy A. W. (2), w której miał być skazany za popełnienie czynów przypisanych w zaskarżonym wyroku Ł. R.. Dołączy również akta postępowania dotyczącego kradzieży O. (...) ze Ś., również w wątku odnoszącym się do A. P., co może oznaczać np. konieczność uzyskania akt umorzonego postępowania przygotowawczego. Wyjaśni przy tym, czego dotyczy figurujące w karcie karnej skazanie oskarżonego za czyn z art. 288 § 1 kk przez Sąd Rejonowy w Chorzowie w 2013 r..

Z uwagi na powody uchylecia zaskarżonego wyroku, a także to, w jaki sposób był on kontestowany przez apelującego obrońcę, Sąd Rejonowy uprawniony będzie poprzestać na ujawnieniu w trybie art. 442 § 2 kpk zeznań świadków H. M., A. S., D. R., G. C., K. J. i M. G., bez potrzeby ich kolejnego już przesłuchiwania na rozprawie. Zeznanie nieżyjącego J. W., po urzędowym potwierdzeniu tego faktu odpisem skróconym aktu zgonu nr 724/2013, który uzyska w Urzędzie Stanu Cywilnego w C. (k. 796), ujawni zaś przez odczytanie w trybie art. 391 § 1 kpk.

Jeśli się zaś wyłoni potrzeba uzyskania jeszcze innych dowodów, np. co do kwestionowanej również przez obrońcę wartości skradzionych S. (...) i F. (...), nie uchyli się od ich przeprowadzenia.

Zgromadzony prawidłowo materiał dowodowy podda następnie Sąd Rejonowy wszechstronnej i wnikliwej analizie oraz swobodnej ocenie zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, po czym wyciągnie prawidłowe wnioski końcowe.

Z powołaniem się na powyższe Sąd Okręgowy orzekł więc jak w części dyspozytywnej swego wyroku, nie widząc jednocześnie podstaw do wyjścia poza granice podmiotowe zaskarżenia, nie zachodziły bowiem warunki do zastosowania art. 435 kpk, nawet jeśli rzucano się w oczy ukaranie Ł. R. za dwa wykroczenia popełnione w czerwcu 2011 r. (kradzieże P. każdy o wartości 300 złotych), które w dacie orzekania przez Sąd Rejonowy w dniu 23 maja 2014 r. stosownie do art. 45 § 1 kw niewątpliwie uległy już przedawnieniu.